

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno	
Došlo: - 5 -05- 2009	
Číslo: UOHS-22/2009	Vyřizuje: CSR
Přílohy: /	

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Sladkého a soudců JUDr. Davida Rause, Ph.D. a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. v právní věci žalobce: **DELTA PEKÁRNY a.s.**, se sídlem Brno, Bohunická 24, č.p. 519, zastoupený JUDr. Pavlem Dejlem, LL.M., Ph.D., advokátem se sídlem Praha 1, Jungmannova 24, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. UOHS-R20,21,22/2004-1249/2009/310/ADr ze dne 2.2.2009, o návrhu žalobce na vydání předběžného opatření,

t a k t o :

Návrh žalobce na vydání předběžného opatření, kterým by byla žalovanému uložena povinnost zdržet se do doby pravomocného skončení řízení o žalobě žalobce vedené Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 62 Ca 16/2009 vymáhání zaplacení pokuty uložené žalobci rozhodnutím žalovaného č.j. UOHS-R20,21,22/2004-1249/2009/310/ADr ze dne 2.2.2009, **s e o d m í t á.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č.j. UOHS-R20,21,22/2004-1249/2009/310/ADr ze dne 2.2.2009, kterým byla změněna předchozí rozhodnutí vydaná v prvním stupni správního řízení č.j. S233/03-2050/04-ORP ze dne 19.3.2004 a č.j. S233/03-4350/05-OOHS ze dne 18.7.2005. Žalovaný rozhodl, že se žalobce spolu s dalšími účastníky správního řízení dopustil porušení zákazu kartelových dohod podle § 3 odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce současně s podáním žaloby navrhl, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek. O tomto návrhu rozhodl zdejší soud usnesením č.j. 62 Ca 16/2009-138 dne 14.4.2009 tak, že návrh zamítl. Bezprostředně po doručení tohoto usnesení (16.4.2009) podal žalobce u zdejšího soudu (původně faxem dne 17.4.2009) návrh na vydání předběžného opatření, kterým by byla žalovanému uložena povinnost zdržet se do doby pravomocného skončení řízení před zdejším soudem vymáhání zaplacení pokuty uložené žalobci napadeným rozhodnutím. Tento návrh nebyl doplněn řádným písemným podáním ve lhůtě, dne 23.4.2009 však byl osobně na podatelnu soudu podán tentýž návrh, resp. jeho písemné vyhotovení opatřené všemi přílohami, na které je v návrhu odkazováno.

V návrhu na vydání předběžného opatření žalobce fakticky argumentačně reaguje na odůvodnění usnesení, jímž byl zamítnut jeho návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, a dovozuje, že dospěl-li zdejší soud k závěru, že není splněna podmínka

existence nenahraditelné újmy podle zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), pak je zřejmé, že žalobě odkladný účinek nelze přiznat, a tedy návrh na vydání předběžného opatření je ve smyslu § 38 odst. 3 s.ř.s. přípustný – a podle žalobce navíc důvodný.

Soud však po posouzení žalobcova návrhu dospěl k závěru, že tento návrh není přípustný.

Podle § 38 odst. 3 s.ř.s. je návrh na vydání předběžného opatření mimo jiné nepřipustný tehdy, pokud lze návrhu na zahájení řízení (tu žalobě podle § 65 s.ř.s.) přiznat odkladný účinek. Návrh, který je nepřipustný, pak soud podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. odmítne.

Zdejší soud se při rozhodování o návrzích na vydání předběžného opatření konstantně přiklání k výkladu, jenž je aprobován i Nejvyšším správním soudem (práve žalobcem citované usnesení č.j. Na 112/2006-37 ze dne 24.5.2006); konkrétně tedy odmítá výklad § 38 odst. 3 s.ř.s., podle něhož by snad měl být návrh na vydání předběžného opatření nepřipustným v každém řízení, které zná institut přiznání odkladného účinku (tj. v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu a v řízení o kasační stížnosti). Předběžné opatření by bylo možné vydat (návrh na jeho vydání by byl návrhem přípustným), pokud by ani přiznání odkladného účinku nepostačovalo k tomu, aby účel soudního řízení nebyl zmařen. Zdejší soud tedy v tomto případě posuzoval nikoli skutečnost, zda s.ř.s. pro tento typ řízení před soudem obecně zná institut odkladného účinku (který by tak bylo možné přiznat), nýbrž skutečnost, zda žalobě bylo možné přiznat takový odkladný účinek, jenž by materiálně pro žalobce znamenal tentýž výsledek, jaký je nyní požadován návrhem na vydání předběžného opatření. Jinak řečeno: soud se zabýval tím, zda návrh na vydání předběžného opatření nyní směřuje k tomuž, k čemuž směřoval i předchozí návrh na přiznání odkladného účinku. V této otázce soud dospěl k závěru, že oběma postupnými návrhy hodlal žalobce dosáhnout stavu, kdy až do rozhodnutí zdejšího soudu ve věci samé nebude mít žalobce povinnost zaplatit uloženou pokutu – a tedy oba postupné žalobcovy návrhy směřovaly k tomuž.

Odkladný účinek, přestože jej bylo možné přiznat, přiznán nebyl, a to především z toho důvodu, že zdejší soud zohlednil kromě samotné devadesátidenní lhůty pro splnění povinnosti zaplatit pokutu ve výši 24 800 000,- Kč skutečnost, že žalovaný poprvé ve věci rozhodl již dne 19.3.2004 (prvostupňovým rozhodnutím č.j. S233/03-2050/04-ORP). Toto rozhodnutí sice bylo v následném přezkumu zrušeno (věc v mezidobí posuzoval i samotný Nejvyšší správní soud), nicméně významného rizika placení pokuty včetně horní hranice podávané z § 22 odst. 2 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů, si žalobce musel být vědom již v průběhu správního řízení, nejpozději dne 19.3.2004. Po uplynulém pětiletém období takto existujícího rizika spojeného s vedením sankčního řízení se aktuální cash flow i okamžitá nepřipravenost bank úvěrovat zaplacení pokuty v době nynějšího plynutí devadesátidenní lhůty pro zaplacení pokuty podle usnesení zdejšího soudu, kterým byl návrh na přiznání odkladného účinku zamítnut, významně

relativizuje. Přiměřená bonita žalobce k zaplacení uložené pokuty ve lhůtě stanovené v napadeném rozhodnutí není podle zdejšího soudu, jak v usnesení o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl, vyloučena ani skutečnostmi vyplývajících z předloženého přehledu cash flow, z něhož je zřejmé, že pohledávky po splatnosti dosahují téměř dvojnásobku částky odpovídající výši uložené pokuty, se zohledněním dalších skutečností. Jde o skutečnosti vyplývající z aktuálně zapsaného předmětu podnikání žalobce (veřejně dostupný zdroj – výpis z obchodního rejstříku); tu lze dovodit, že žalobce není ve svém podnikání omezen toliko pronájmem nemovitostí, a je tedy toliko jeho podnikatelskou úvahou, v jakých oborech bude on sám coby subjekt fakticky působící v podnikatelské struktuře UNITED BAKERIES a personálně s ní propojený (veřejně dostupný zdroj – www.united-bakeries.cz a výpis z obchodního rejstříku) aktivně působit. Žalobce není izolovaným podnikatelským subjektem, on sám disponuje majetkovou účastí v jiném podnikatelském subjektu (PANZANI CZ, s.r.o., srov. veřejně dostupný zdroj – výpis z obchodního rejstříku) a na adrese totožné se sídlem žalobce sídlí i podnikatelské subjekty, v nichž má majetkovou účast právě UNITED BAKERIES a.s. (EURECA SHOPS s.r.o., LE PATIO CZ s.r.o., FOOD AND SERVICE a.s., veřejně dostupný zdroj – výpisy z obchodního rejstříku) a nadto i samotný subjekt UNITED BAKERIES a.s. Z tohoto pohledu se tak dále relativizují skutečnosti uváděné žalobcem v návrhu na přiznání odkladného účinku. Z právě uvedených skutečností soud dovodil neprokázání likvidačního účinku zaplacení pokuty podle napadeného rozhodnutí; žalobce podle zdejšího soudu nevykazuje znaky natolik slabého ekonomického subjektu, jemuž by zaplacení uložené pokuty ve lhůtě stanovené v napadeném rozhodnutí mohlo způsobit nenahraditelnou újmu. Proto zdejší soud uzavřel, že není splněna podmínka nenahraditelnosti újmy podávaná z § 73 odst. 2 s.ř.s. Musí-li být přitom pro přiznání odkladného účinku všechny podmínky uvedené v § 73 odst. 2 s.ř.s. splněny kumulativně, nebylo za tohoto stavu důvodu se ke zbylým dvěma podmínkám vyjadřovat a soudu nezbylo, než návrh na jeho přiznání zamítnout.

Neplatí tedy postulát, z něhož žalobce v návrhu na vydání předběžného opatření vychází, a sice že by v tomto případě nemohl být odkladný účinek přiznán. Ani nelze dovozovat, že by v tomto případě přiznání odkladného účinku, pokud by k jeho přiznání byly splněny podmínky, nepostačovalo k tomu, aby účel soudního řízení nebyl zmařen, tedy že by k tomu bylo zapotřebí předběžného opatření. Naopak je třeba vycházet ze skutečnosti, že žalobě by při splnění podmínek podávaných z § 73 odst. 2 s.ř.s. odkladný účinek přiznán být mohl a také byl; jeho případné přiznání by přitom materiálně směřovalo k těmto cíli, k němuž mělo směřovat i žalobcem navrhované předběžné opatření. Absolutní sistační účinky spojené s přiznáním odkladného účinku, jehož návrh obsahoval výlučnou argumentaci týkající se nemožnosti zaplatit pokutu, by se projevíly tak, že žalobce by pokutu nemusel zaplatit – tedy (slovy nyní navrhovaného předběžného opatření) žalovaný by její zaplacení na žalobci nemohl vymáhat. Faktické důsledky přiznaného odkladného účinku by byly tytéž jako v případě vydání žalobcem navrhovaného předběžného opatření.

Bylo-li tedy možno návrhu na zahájení řízení (žalobě podle § 65 s.ř.s.) odkladný účinek materiálně téhož obsahu přiznat, jsou důvody pro odmítnutí návrhu

na vydání předběžného opatření podle § 38 odst. 3 s.ř.s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Proto zdejší soud návrh na vydání předběžného opatření jako nepřipustný odmítl.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s.ř.s. a contrario).

V Brně dne 24. dubna 2009

JUDr. Petr Sladký, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Brdičková

